

for Resten ikke saa lidt at træffe Hr. Pastoren her. Det maa da være bleven pludselig bestemt.“

„Det blev det vist ogsaa.“

„Hvad kan egentlig have ført ham herud? Han gaar da ikke og er forelsket i dig, Ragnhild?“

„Jeg véd saamænd ikke. Jeg har ikke spurgt ham.“

„Men du er dog glad ved hans Selskab. Han er jo underholdende.“

„Ja, han morer mig. Han er saadan en fornøjelig Hanswurst-Figur. Herre Gud, du! Vi kan jo ikke Alle gaa omkring og være bekymrede Verdensforbedrere.“

„Du skulde dog vist passe lidt paa, Ragnhild. Pastor Petersen er — trods sin Alder — vel næppe helt ufarlig. Han har jo ogsaa Ord for at være en meget kvindekær Mand.“

Ragnhild slog en lille Latter op.

„Hør, véd du hvad, Betty! Det kan man vistnok sige om de fleste Mandfolk. Hvad har din egen Erfaring lært dig?“

Fru Betty svarede ikke. Hun blev atter stødt af Venindens Tone og frie Udtryksmaade. Hun var i det Hele begyndt igen at føle lidt af den Generthed i hendes Selskab, som Ragnhild i deres Bekendtskabs allerførste Tid undertiden havde vakt